

Chương 20

Tiêu Biệt Ly Ly Biệt

Thị trấn không đèn trừ một ngôi nhà.

Ngôi nhà là kỷ viện, chủ nhân là Tiêu Biệt Ly. Thị trấn vắng người song ngọn đèn lồng vẫn cháy như mọi đêm nơi vọng cửa hẹp.

Và vọng cửa không cài then như mọi đêm.

Trên gác nhỏ cũng có đèn.

Có đèn là có người. Có Tiêu Biệt Ly.

Lão ta đang làm gì trên đó ?

Không ai lấy làm lạ là tại sao lão không tham gia vào cuộc diệt hỏa. Bởi lão có đã mất một chân. Dù lão có đến nơi cũng chỉ là để dự khán chứ không làm gì hơn.

Bên dưới, cạnh chân thang gác, trên mặt bàn, mấy quân bài còn y như cũ.

Đèn trên mặt bàn đã được đốt lên, soi rõ một người ngồi trên ghế.

Chính người này đã đốt đèn lên. Và chính người này nhích động mấy quân bài.

Nghe tiếng các quân bài chạm nhau, Tiêu Biệt Ly đã biết là do ai gây ra rồi.

Tiêu Biệt Ly từ từ đi xuống trong khi Diệp Khai nhìn chăm chú vào các quân bài, miệng điểm một nụ cười bí mật.

Lão ngồi xuống nơi chiếc ghế đối diện.

Rồi lão hỏi:

- Các hạ thấy gì ?

Diệp Khai thở dài, lắc đầu:

- Chẳng thấy gì cả.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Khai đáp:

- Tại vì tại hạ đã sai lầm ngay từ đầu.

Tiêu Biệt Ly cũng thở dài, gật đầu:

- Mỗi cá nhân đều khó tránh khỏi sai lầm.

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ không hề tưởng là Mã Không Quân có thể ra đi. Không bao giờ tại hạ đặt thành một giả thuyết như vậy.

Tiêu Biệt Ly buông nhạt:

- Tại hạ cho rằng lão ta không đi được cho dù lão muốn đi.

Diệp Khai tiếp:

- Chẳng qua là lão thông minh hơn chúng ta. Lão biết không ai có thể bỏ qua cơ hội dự khán cuộc chiến giữa Lộ Tiểu Giai và Phó Hồng Tuyết.

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Nếu lão định trốn đi thì không còn cơ hội nào tiện hơn.

Diệp Khai tiếp:

- Có thể vì muốn có cơ hội do mà lão cho mời Lộ Tiểu Giai đến.

Tiêu Biệt Ly mơ màng:

- A...

Diệp Khai tiếp:

- Lão cố ý an bày một nguy kế, cố ý làm cho người ta phát hiện nguy kế đó. Bất quá lão muốn cho người ta tin rằng đích xác lão muốn ám toán Phó Hồng Tuyết, lão muốn giết hắn cho kỳ được.

Rồi chàng thở dài, cười khổ tiếp:

- Giả như không có ai hoài nghi về mục đích đó của lão ta thì đương nhiên là không có ai tưởng lão sẽ thừa cơ hội này mà chuồn đi êm thấm.

Tiêu Biệt Ly cười nhạt:

- Các hạ suy luận nhiều quá.

Diệp Khai gật đầu:

- Cái đó quả có thật. Tại hạ quen tính mất rồi, muốn bỏ từ lâu song không bỏ nổi.

Tiêu Biệt Ly thốt:

- Nếu lối suy luận của các hạ giản đơn hơn một chút thì các hạ có thể nghĩ được là lão thừa cơ hội này mà đào tẩu.

Diệp Khai gật đầu:

- Có thể như vậy lắm.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại hạ cũng có cái tật nặng là suy tưởng nhiều.

Diệp Khai chớp mắt:

- Cho nên các hạ cũng không nghĩ là lão đào tẩu ?

Tiêu Biệt Ly gật đầu.

Diệp Khai tiếp:

- Sở dĩ thế, các hạ mới có thể đi tìm Lộ Tiểu Giai cho lão.

Tiêu Biệt Ly điềm nhiên:

- Các hạ hiểu việc đó từ lúc nào ?

Lão không hề nao núng trước phát giác của Diệp Khai.

Diệp Khai không đáp, hỏi lại:

- Các hạ không phủ nhận ?

Tiêu Biệt Ly mỉm cười:

- Phủ nhận làm gì khi đối tượng là các hạ.

Diệp Khai cũng cười. Chàng trầm ngâm một chút, đoạn thốt:

- Tại hạ còn biết thêm một điều này.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Điều chi nữa ?

Diệp Khai ung dung tiếp:

- Các hạ không phải là Tiêu Biệt Ly. Nói một cách khác, không ai tên Tiêu Biệt Ly cả.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- A.

Diệp Khai buông luôn:

- Các hạ là Tây Môn Xuân.

Tiêu Biệt Ly vẫn điềm nhiên:

- Các hạ nghĩ ra từ lúc nào ?

Diệp Khai đáp:

- Từ lúc người giả mạo Đỗ bà bà chết tại cửa hiệu của Lý Mã Hồ.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- A.

Diệp Khai tiếp:

- Tại đây, khi tại hạ gọi lên ba tiếng Tây Môn Xuân thì y quay đầu lại nhưng không nhìn tại hạ mà lại nhìn các hạ.

Tiêu Biệt Ly chớp mắt:

- A...

Diệp Khai tiếp:

- Y quay đầu vì kinh ngạc, không hiểu tại sao tại hạ lại gọi đúng tên của các hạ ra. Lúc đó tại hạ cứ tưởng hấn giật mình vì lộ tung tích. Sau này tại hạ mới biết sự thật nhờ cái tật suy đoán nhiều. Ngẫm ra thì cái tật đó lắm lúc cũng giúp tại hạ được việc.

Rồi chàng thở dài, tiếp luôn:

- Cho đến bây giờ, tại hạ chưa biết Đỗ bà bà ở tại đâu.

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Vĩnh viễn các hạ không thể biết được.

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao ?

Tiêu Biệt Ly từ từ tiếp:

- Tại vì không ai có thể biết được Tây Môn Xuân và Đỗ bà bà vốn chỉ là một người.

Diệp Khai kinh hãi:

- Một người ?

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Cải sửa dung mạo là nghề của Tây Môn Xuân. Và về cái nghề đó thì Tây Môn Xuân số một.

Diệp Khai thờ người, im lặng.

Sau cùng, chàng thốt:

- Tại hạ không thấy nổi là các hạ lại cải trang thành một lão thái bà.

Tiêu Biệt Ly mỉm cười:

- Nếu để các hạ thấy được thì Tây Môn Xuân đâu còn là Tây Môn Xuân nữa.

Diệp Khai lại thở dài:

- Chả trách Tây Môn Xuân xứng đáng là một đệ tử chân truyền của Thiên Diện Nhân.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Không phải đệ tử.

Diệp Khai trố mắt:

- Thế là gì ?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Nhi tử.

Diệp Khai kêu lên:

- Lệnh tôn là Thiên Diện Nhân ?

Tiêu Biệt Ly nhếch mép cười thảm:

- Cho đến bây giờ tại hạ cũng chưa biết là mạng vận của chính mình là bất hạnh hay hữu hạnh.

Diệp Khai không đáp.

Chẳng ai đáp được câu hỏi đó.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Vô luận là ai cũng phải thừa nhận tiên phụ là một bậc kỳ tài trong võ lâm. Thậm chí đến ngày nay vẫn chưa có người sánh được.

Tự nhiên là Diệp Khai không thể phủ nhận.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Trong đời lão nhân gia, có lúc lão nhân gia là nam, có lúc là nữ, khi thì tà, khi thì chánh. Một số người tôn xưng lão nhân gia là Thiên Diện Nhân Thần, một số khác

lại mắng là Thiên Diện Nhân Ma. Không một ai biết được con người chân chính của tiên phụ.

Diệp Khai hỏi:

- Còn các hạ ?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Tại hạ cũng không hiểu luôn. Tại hạ chỉ biết tiên phụ truyền hết sở học cho tại hạ kèm theo một gánh nặng.

Diệp Khai hỏi:

- Gánh nặng như thế nào ?

Tiêu Biệt Ly buông gọn:

- Cừu hận.

Phải cố gắng lắm, lão mới buông ra hai tiếng gọn đó.

Rồi lão tiếp:

- Cho đến ngày nay, trên giang hồ người ta chưa xác định được tiên phụ còn sống hay đã quy tiên. Có người cho rằng tiên phụ quy ẩn nơi Đông Hải, có người tin chắc là tiên phụ đã chứng quả Huỳnh Đình.

Diệp Khai chớp mắt:

- Thực sự thì...

Tiêu Biệt Ly âm đạm:

- Đã chết rồi.

Diệp Khai hỏi gấp:

- Chết ? Chết cách nào ?

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Bằng một nhát đao.

Diệp Khai hỏi:

- Đao của ai ?

Tiêu Biệt Ly nhìn chàng:

- Các hạ nên hiểu là trên đời này có mấy kẻ xử dụng đao mà giết nổi tiên phụ. Không cần tại hạ phải nói ra thì các hạ cũng biết ai rồi.

Diệp Khai trầm lặng. Chàng đã biết là ai rồi.

Tiêu Biệt Ly lạnh lùng tiếp:

- Cứ theo lời truyền thuyết thì Bạch đại hiệp là một bậc kỳ tài trong võ lâm. Cũng theo truyền thuyết đó thì đao pháp của Bạch đại hiệp được xem như vô tiền khoáng hậu.

Âm thanh phát xuất một niềm cừu hận vô biên. Lão lại cười, thứ nụ cười có một chủ trương vững chắc. Lão tiếp:

- Đao pháp tuyệt vời còn con người... lão ấy...

Diệp Khai chận lại:

- Các hạ không có quyền phê phán bởi các hạ đang mang niềm cừ hận.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Các hạ lầm. Tại hạ không hận người. Tại hạ đâu biết người thì lý do gì lại hận người ?

Diệp Khai thốt:

- Nhưng các hạ muốn giết người.

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Phải. Tại hạ muốn giết người. Thậm chí không tiếc bất cứ một giá nào. Các hạ có biết tại sao không ?

Diệp Khai lắc đầu.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Cừu hận và yêu thương không đồng dạng. Muốn yêu thì phải cần thấy mặt, phải cần biết người. Còn cừu hận thì chỉ bằng vào một lời ủy thác, troi trần là đủ. Phó Hồng Tuyết đâu có biết Mã Không Quân là ai.

Diệp Khai thở dài:

- Cho nên hôm đó tiên sinh có mặt tại Mai Hoa am và sau khi đi thì tiên sinh bỏ lại đôi chân.

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Cho đến nay, tại hạ vẫn chưa quên sự tình ngày đó. Tưởng chừng như mới xảy ra ngày hôm qua.

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng Bạch đại hiệp chừa lại mạng sống cho tiên sinh ?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Lão không có thì giờ thanh toán nốt. Thực ra, với thương thế đó, tại hạ khó sống vì máu chảy quá nhiều. Chũng may là tuyết lạnh làm cho máu ngưng đọng, nhờ vậy tại hạ mới còn sống cho đến nay.

Rồi lão tiếp:

- Thành thật mà nói thì đao pháp của họ Bạch tuyết vời, phải trông thấy tận mắt mới biết được đao pháp cao siêu ra sao. Đừng ai mong thoát chết dưới ánh đao họ Bạch.

Diệp Khai hỏi:

- Còn các người kia, các hạ biết chứ ?

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Chỉ một mình Mã Không Quân biết mà thôi. Tại hạ chỉ biết mỗi cá nhân có một niềm hận thâm sâu đối với Bạch đại hiệp.

Diệp Khai cau mày:

- Làm gì có cừu nhân đông thế.

Tiêu Biệt Ly cười lạnh:

- Tại hạ không có quyền phê bình người song vẫn có quyền phê bình đao. Thứ đao đã hóa kiếp vô số cao thủ võ lâm. Thanh đao họ Bạch có thể nói là một thanh ma đao.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ sợ ?

Tiêu Biệt Ly thở dài:

- Tại hạ là con người bằng xương bằng thịt mà. Một con người hữu tình hữu hoại mà.

Diệp Khai gật gù:

- Cho nên các hạ sợ Phó Hồng Tuyết, y như sợ Bạch đại hiệp ngày xưa, bởi các hạ nhận ra thanh ma đao.

Tiêu Biệt Ly cười lạnh:

- Rất tiếc , nó không phải là cái may cho hấn.

Diệp Khai chớp mắt:

- A.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Bởi vì nó là một thanh ma đao. Ai mang nó thì cuối cùng cũng phải bất hạnh.

Âm thanh của lão có vẻ thần bí.

Gần như một lời nguyện rửa.

Diệp Khai rợn mình, cười gượng:

- Tuy nhiên hấn vẫn chưa chết.

Tiêu Biệt Ly trầm giọng:

- Nhưng rồi hấn sẽ chết. Thanh đao đó sẽ từ từ đào cho hấn một lỗ huyết. Hấn đau khổ chờ ngày xuống lỗ huyết. Bởi đời hấn chỉ dệt bằng cừu hận, hấn không có mối lạc thú nào.

Diệp Khai đứng lên, bước tới mở cửa sổ. Chừng như chàng cảm thấy không gian trong nhà nặng nề quá, chàng thở rất khó khăn.

Tiêu Biệt Ly hỏi:

- Các hạ có biết là tại hạ hằng hoài nghi các hạ chăng ?

Diệp Khai không đáp, không quay đầu.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Tại hạ xúi giục các hạ đi giết Mã Không Quần là có ý dò thám các hạ.

Diệp Khai buông lửng lơ:

- A.

Tiêu Biệt Ly tiếp:

- Cái chủ ý đó không phải do chính tại hạ đề xuất mà là do ba người trong đêm ấy. Có ba người chứ không phải hai.

Diệp Khai thốt:

- Người lánh mặt là Mã Không Quần.

Tiêu Biệt Ly gật đầu:

- Chính lão ta.

Diệp Khai hỏi:

- Đình Cầu Cảnh là một trong số ba mươi thích khách tại Mai Hoa Am ?

Tiêu Biệt Ly cười nhẹ:

- Y đâu xứng đáng đứng trong hàng ngũ đó. Bất quá y là một tên gù lưng tham tiền tài.

Diệp Khai gật đầu:

- Cho nên các vị mua đứt y.

Tiêu Biệt Ly thốt:

- Nhưng bọn tại hạ không qua được các hạ. Lúc đó tại hạ không tưởng là các hạ đem sự tình tố cáo với Vạn Mã Đường chủ. Tại hạ đưa ra cái giá khá hấp dẫn.

Diệp Khai lạnh lùng:

- Giá đó thừa mua nhiều người chứ không phải một. Đáng tiếc những kẻ bán mình đã chết hết.

Tiêu Biệt Ly lắc đầu:

- Những kẻ chết không đáng thương mà cũng không đáng tiếc.

Diệp Khai hỏi:

- Chỉ đáng tiếc là Phó Hồng Tuyết chưa chết ?

Tiêu Biệt Ly lạnh lùng:

- Cũng không nên tiếc, bởi tại hạ biết là sớm muộn gì cũng có một ngày hấn chết vì thanh ma đao của hấn.

Diệp Khai lại hỏi:

- Còn Mã Không Quần ?

Tiêu Biệt Ly đáp:

- Lão vốn là một con hổ song hiện tại đã biến thành hồ ly. Mà hồ ly trốn tránh thì chỉ có trời mới tìm ra. Do đó không dễ dàng gì bị giết.

Diệp Khai mỉm cười:

- Hồ ly là loài khó bị giết thì sao trên đời lại có thứ áo da chồn ?

Tiêu Biệt Ly tắt lý.

- o O o -